

Mrs. C. Prentiss:

Vaa Himmelvejen.

Oversat af E. L. E. n.

(Fortf.)

Det er mig en Pine at se min Fader sidde der i Sofahjørnet med sit mørke Udtryk, og jeg skammer mig over at tilstaa det, men jeg gruer næsten for at komme hjem. Naar en Mand hele Dagen igennem har været omgivet af Sufte og Lidelser, er det naturligt, at han kan længe efter glade Ansigt og muntre Stemmer i sit Hjem. Dertil kommer Marthas Haardhed, — ja jeg vil ikke sige Fjendtlighed — overfor min lille Sustru.

„Det er kun Mangel paa Fortsættelse. Jeg tror, at Martha er alt for god til virkelig at være fjendtlig imod nogen.“

„Taf, min kære Sustru,“ svarede han, „jeg tror, at du ser rigtig paa hende.“

„Ja, jeg er bange for, at jeg ikke har været saa overbærende imod hende, som jeg burde,“ sagde jeg, „men Ernest, du har ogsaa hele Tiden vist hende mere Erbødighed, end du viser mig. Du har set op til hende og set ned paa mig, i det mindste har det forekommet mig saa.“

„Mit kære Barn! Det hele er en Misforstaaelse. Jeg har givet Martha det, hun sætter mest Pris paa; hun holder meget af at blive set op til. Og dig har jeg givet det, jeg tænkte, du vilde staa højt, min inderligste Kærlighed. Og jeg har set hen til dig som den, der med din nære Sjæl vilde kunne hjælpe mig at bære de Byrder, som tynger mig. Jeg ved, at du har faaet den værdige Del af dem, men du har ogsaa dobbelt af Kraft. Jeg tror, at Kvinden for det meste er stærkere i den Retning end Manden.“

„Jeg har fandels misforstaaet dig. Jeg troede, at du var saa glad ved at have dem, og at Martha indvirkede paa dig imod mig. Men nu ved jeg, hvad du helst vil finde hos mig, og det skal jeg give dig.“

Og nu er alle Stoggerne borte, og jeg længes blot efter at komme hjem og vise Ernest, at han i det mindste skal have et glad Ansigt og høre en fornøjet Stemme omkring sig.

XV.

— Den 4. Oktober. — Nu er jeg hjemme igen, og min kære Ernest er saa glad ved at have mig her. 3 Dag er der lille Søn et Aar gammel, og Fader, der som sædvanlig ikke kan udholde at være Vidne til vor Munterhed, har trukket sig tilbage til sit Værelse. Jeg tror, jeg vil begynde at bede om, at Guds Raades Vels vil stifte ind i hans Sjæl. Det vilde være stønt at se dette blege, alvorlige Ansigt overtraalet af Guds Fred.

— Den 5. Oktober. — Jeg vidste nok, at det vilde komme. Den lille var falden i Søvn paa mit Stod, og jeg rakte Haanden ud efter en Bog, som viste sig at være et Bind af Shakespeares Værker, som længe hun har tjent til at punte op paa Bordet, efter som ingen har læst dem.

Fader: — „Det gør mig ondt at se denne verdslige Bog i din Haand, min Datter.“

Datteren: — „Lidt ondsskabsfuldt.“ „Vilde du gerne tale med mig, Fader?“

„Nej, jeg er for svag til at samtale i Dag. Min Puls er meget svag.“

„Saa lad mig læse lidt højt for dig.“

„Alle af den verdslige Bog.“

„Men det vilde gøre dig dog; der er mange gode Kanter i den. Du tillader aldrig dig selv nogen Fortsættelse. Lad mig nu læse lidt for dig.“

Fader begynder at blive nervøs.

„Bederkæglende er en Snare. Min Sjæl maa altid være hendeblot paa de himmelske Ting.“

„Kan den da det?“

„Af nej, desværre. Men Guds Værn maa finde deres Svile, deres Bedervedelse, deres alt i Gud.“

„Kan du altid det, Fader?“

„Nej, at nej; han synes mig saa langt borte.“

„Og mig er han saa nær, at han kan se hver Tante i mit Hjerte. Kære Fader, din Sygdom er Skyld i, at du ser alt fra et saa bagvendt Synspunkt. Gud er virkelig nær. Han elsker os virkelig. Han søger for os. Og det gør mig ondt, at du, som er saa god, og saa gerne vil gøre alt for ham, ikke kan finde Svile i ham.“

„Jeg er ikke god, min Datter. Jeg er en elendig Orm i Støvet.“

„Men Gud er da i hvert Fald god. Og han vilde ikke have sendt sin Søn til Verden for at lide og dø for dig, hvis han ikke elskede dig.“

Jeg gav mig til at synge. Thi Fader holder meget af at høre mig synge; og den lykkelige Følelse af, at alt, hvad jeg havde sagt, var sandt, virkelig Sandhed, gav mig et Syn med inderlig Glæde.

Jeg vil ikke haabe, at det blot er Overmod, som driver mig til at tale til Fader paa denne Maade. Han er naturligvis ti Gange bedre end jeg, og ved ti Gange saa god Befæst. Men hans Sygdom lægger en Taage over hans Bevidsthed.

— Den 28. Marts. — Det er næsten et halvt Aar, siden jeg skrev det sidste. Datteren midt i Oktober havde Fader en Nat et af sine slæmme Anfald; de plejer, mærkeligt nok, altid at indfinde sig, naar Ernest har været ude hele den foregående Nat. Han ønskede særlig at se mig, og Ernest maatte tilfældigt falde mig op.

Jeg blev ikke saa lidt forskrækket og gav mig næppe Tid til at blive halv paaklædt, saa jeg antager, at jeg, der i Forvejen var lidt forkølet, maa have faaet Forkølelsen forværret. Jeg blev i hvert Fald meget syg, og hele mit stoffels Legeme har været næsten sønderrenet af den værste Koste, jeg nogen Sinde har haft. 3 næsten et halvt Aar har jeg været indelukket i mit Værelse, i seks Maanedes rum været til Byrde baade for mig selv og for andre.

Staffels Ernest. Det har været en streng Tid for ham.

En Gang var jeg saa syg, at han sendte Bud efter Moder. Det var mig en stor Trøst at have hende, men idet hun blev hentet, mærkede jeg først ret, hvor daarlig jeg var, og jeg begyndte da at overveje, om jeg var beredt til at dø.

Døden stod for mig som noget saare alvorligt, men der var Glæde i den Tanke, ikke mere at skulle være en Synder, men en af de hellige, der for evig er hos Jesus. Fader kom og saa til mig, netop da jeg var naaet til denne Svile.

„Min kære Datter,“ sagde han, „er du beredt til at stedes for al Jordens Dommer?“

„Nej, kære Fader,“ svarede jeg, „der vil Jesus staa i mit Sted.“

„Er du vis paa, at du ikke bedrager dig selv?“

Jeg kunde kun smile, jeg havde ikke Kræfter til at tale. Da hørte jeg Ernest, min kære, rolige, selvbeholdende Ernest briste i Graad, idet han styrkede ud af Bærelset. Jeg fulgte ham med Synene. Hvor var han mig dog færd! Men uendelig højere elskede jeg dog min Frelser, og jeg søgte, at hvis han nu vilde give mig Lov til at komme hjem, kunde jeg forlade mig paa, at han vilde være Tusende Gange mere for Ernest, end jeg kunde være, og søge langt bedre for min Moder og mit lille Barn, end jeg vilde kunne. Det var, som om Himlens Porte aabnedes for mig, — og saa lige med eet var de lukkede igen, og jeg blev tilbage, som en stoffels skrøbelig, syndefuld Jordbeboer.

Jeg betragtede mig selv som en af de herliggjorte, og er dog kun et stoffels, pirreligt Mennekest barn, — ja saa uhyre menneftelig, taber Moder, naar Martha ryster min Seng, og bliver i daarligt Lune, naar jeg ikke faar min Mad lige i rette Tjeblik, eller hvis den ikke er afturat eller Pølse. Jeg bliver krænket, naar Ernest taler i en mindre om og omhyggelig Tone, end da jeg var meget syg. Kort sagt, jeg ligner mig selv.

Hvor har jeg kæmpet for at faa Taalmodighed, Overbærenhed og Uegennyttighed. Hvor har jeg udgydt mange bitte Sorgen og Stamnings Taarer over mine høflige, utaalmodige Ord, mit misforstaaede Tonefald!

Tæt Under, at jeg kan længes efter at komme der hen, hvor Svaghed forandres til Kraft, hvor Synden viger for den evige Sidsdommenhed.

Men jeg er endnu her, og jeg ser mig omgivet af Lidelser og Arbejder, hvortil jeg hverken er i Besiddelse af aandelig eller legemlig Kraft. Men „velsignet være Herrens Villie“.

— Den 5. April. — 3 Aftes var jeg alene med Fader, da baade Martha og Ernest var ude, og jeg saa straks af den Maade, hvorpaa han rykkede sin Stol nærmere, at han havde noget at tale med mig om. Jeg lagde da den Bog, hvortil jeg læste, fra mig, og spurte ham, hvad det var.

„Min Datter,“ begyndte han, „kan du taale, at en gammel Mand taler ligesom til dig?“

Jeg blev bange, thi jeg vidste, at jeg i den sidste Tid havde været utaalmodig overfor Martha.

„Jeg har set mange Dødslejer,“ vedblev han, „men aldrig har jeg set noget, hvor der dog ikke var nogen Frygt for „Rædselens Konge“, heller aldrig noget, hvor der var en saa absolut Vished om at have fundet Raade hos Gud, at den kunde fri Afstedstinden fuldstændig fra den Følelse af Tvivl og Idmygghed, der sommer sig for Synderen overfor sin Dommer.“

„Det har jeg heller aldrig set,“ svarede jeg, „men jeg ved, at der gives saadanne Dødslejer, og jeg kan næppe tænke mig noget, der saadan som dette kan tjene til at gøre og herligere Herren.“

„Men,“ sagde han langsomt, „det er da altid hos gamle, modnede kristne.“

„Alle altid, kære Fader, lad mig fortælle dig, hvad Ernest meddelte mig endnu i Gaar.“

Han løftede afværgende Haanden.

„For at tale rent ud, min Datter,“ sagde han, „er jeg urolig for din Skyld. Du er ung og midt i Livets Blomstring. Men da Døden stirrede dig i Møde, fik du ingen Engstelse, bad ikke om nogen Beskyldning og søgte ingen Straf. Det maa være lyst at eje en saa velgørende Forvisning om at være tagen til Raade af Gud; men er det forparligt at hvile i denne Forvisning? Vi ved dog, at Menneftets Hjerte er bedrageligt mere end alle Ting og grundfordærvet?“

„Jeg taffer dig for din Tilrettevisning,“ svarede jeg, „over ikke bange, kære Fader, for at tale endnu mere aabenbart. Du lever under Tag med mig, du ser alle mine Fjælgreb og Fald, og det undrer mig ikke, at du betragter mig som en stoffels, svag Kristin. Men frygter du virkelig for, at jeg bedrager mig selv, naar jeg trods alt dette tror, at jeg virkelig elsker min Frelser og er hans Barn?“

„Nej,“ sagde han lidt nølende, „nej, det kan jeg egentlig ikke sige, — det kan jeg ikke sige.“

Hans Tøven gjorde mig ondt. Først syntes det mig, at mit Livs Vidnesbyrd maatte have givet en saare utvøvelig Lyd, derfor de, der lyttede til det, saaledes kunde misforstaa det. Men saa kom jeg til at tænke paa, at dette Liv jo dog er saa fuldt af Fjæl, og at de Skilber, hvortil det har sit Udtryk, ikke altid er synlige for andre.

Fader saa min Forvirring og Sorg og lod til at blive rørt deraf. 3 det samme kom Ernest og Martha hjem, og da Martha saa, at der var noget i Vejen, traf hun sig tilbage til sit Værelse.

„Svad er der, Fader? Svad er der, Katy?“ spurgte Ernest, idet han saa fra det ene til det andet af vore forskrækkede Ansigt.

Jeg prøvede at forklare ham det.

„Jeg tror, Fader,“ sagde Ernest med Varme, „at du rolig kan overlade omsorgen for min Sustrus aandelige Vel til mig. Du forstaa hende ikke, men det gør jeg. Fordi der ikke er noget som helst fygeligt hos hende, fordi hun har en glad, frejdig Tro til Jesus, tvivler du om hende og bedømmer hende urigtig. Du

kan være vis paa, at saabel i aandelig som i enhver anden Henseende vil enhver udføle sig efter sin Egenommelighed, og alle kan ikke dannes efter en og samme Form. Katy taler spørgende om alt, ved jeg nok, og udtrykker undertiden sine dybeste Følelser paa en Maade, som kunde synes at ligne Besind. Maasse hun ogsaa udtaler sig med alt for lidt Hensyn til, at man let kan misforstaa hende.“

Han smilede til mig, idet han saaledes tog mig i Forsvar, og aldrig har jeg været ham saa taknemmelig som i dette Tjeblik.

„Jeg hentydede ikke til hendes Munterhed,“ sadt Fader ind, „i den Henseende maa gamle Folk ikke forlange for meget af de unge. Men det, der angster mig, er at se dette Barn, saa fuldt af Liv og Lygt, som hun er, gaa Døden i Møde uden den Straf og Erførg, der sommer sig for os dødelige.“

Ernest vilde svare, men jeg afbrød ham ivrig:

„Det er sandt, jeg viste ingen Angst for Døden, thi jeg søgte ingen Angst. Jeg havde overgivet mig til Kristus, og han havde taget imod mig. Skulde jeg da være bange for at gribe hans Haand og gaa derhen, hvor han vilde føre mig? Og jeg bad ikke om Raad eller Hjælp. Jeg var alt for svag til at spørge om noget eller til at taale, at nogen spurte mig. Men min Sjæl var klar og lysvagen, og jeg fik Raad og Hjælp fra Gud.“

Lad mig læse for dig, hvad Caroline Fry skrev i et Brev, efter at hun havde faaet at vide, at hendes Dage var talte:

„Mange vil høre, men ikke kunne forstå, at jeg ikke som saa mange, der dog var naaet langt videre end jeg, begærer nogen Forberedelsestid. Jeg skal sige dig, hvorfor, og du maa gerne sige andre det. Det er ikke, fordi jeg er saa from, men fordi jeg er saa stor en Synder. — Over eneste Dag saa jeg min Sønd, hvor eneste Dag er renset i Jesu Blod. Hvad skulde jeg da gøre i denne Uge, da jeg ved, at jeg ikke kan leve, andet end hvad jeg gjorde i forrige Uge, da jeg ikke vidste det. Stun er et tilbage: At tjene ham bedre. Men det er ikke Dødslejet Stedet til.“

Og et Par Dage senere lod hendes sidste Ord saaledes:

„3 Dag er det min Bryllupsdag, i Dag begynder Livet for mig. Jeg vilde ønske, at ingen skulde kunne misforstaa min Kængsel efter at vandre herfra og være med Kristus. Jeg befender mig som den største, den elendigste af alle Syndere, og jeg længes efter at komme hjem for at blive frigjort, — ikke fra Syndens Skyld, den er mig forladt for hver eneste Dag i mit Liv, men fra den Synd, der slæber ved min Natur.“

Aldrig vil jeg kunne glemme Udtrykket i Faders Ansigt, idet jeg udtalte disse mærkelige Ord. Han rejste sig langsomt og kom hen og kysede mig paa Panden. Derpaa forlod han Bærelset, men vendte straks efter tilbage med en stor Bog, og idet han pegede paa en blank Side, bad han mig om der at nedskrive, hvad jeg havde sagt. Han klager over, at jeg har en utvøvelig Saandtskrift, saa jeg gjorde mig Umage for at skrive saa læselig som muligt.

— Den 20. Juni. — Den første Maj kom samtlig med de andre Foraarsblomster en lille lyshaaret, blaasjet Datter til os. Hvor jeg sølte mig rig, da jeg hørte Ernest's Stemme, som hende ved Døren svarede paa en Forspørgsel: „Vaade Moder og Barn har det godt.“ Vi syntes for, at vi var rige. Hvor meget rigere er vi da ikke nu?

Men den lille Pige er ikke stor og stærk, som Drengen var, og der blander sig nogen Engstelse i vor Glæde over hende. Selvs hendes Strøbelighed gør hende dog kun saa meget dyrebare for os. Lille Ernest hænger over hende med den inderligste Stoltthed og Kærlighed, og hvis vi faar Lov at beholde hende, kan jeg ret tænke mig, hvilken trofast Beskytter han vil blive for hende. Jeg har maattet overlade ham til Martha. Jeg ved ikke, hvad der skulde være bleven af ham under min Sygdom, hvis han ikke havde haft hende. En af mine største Glæder hver Dag har været at se hende komme med ham, saa ren og nydelig med et Ansigt, der straaled af Smidhed og Glæde. Nu, da hun skal tage sig af ham, er hun aabenbart kommen til at holde af ham, og han er bleven et Vaand inuelt os, idet vi er enige om, at han er det smukkeste, elskeligste og mest udfølede Barn, der nogen Sinde har levet og kommer til at leve.

— Den 6. Juli. — Jeg er hjemme hos Moder med begge Børnene. Ernest siger, at det eneste Haab for vor lille Pige er at holde hende borte fra Væn i Sommermaanederne. Hvis den lille, bitte Pige hun dog er. Om jeg saa havde haft hende hele mit Liv, kunde jeg ikke holde mere af hende, end jeg gør.

— Den 10. Juli. — Derfor det elskede Barn lever, vil jeg altid tro, at det skyldes min Moders Bønner.

Jeg har opdaget, at lille Ernest har et heftigt Sind og en ikke ringe Del Egenvillie. Men han har gode Gæmmer. Sid han havde en bedre Moder. Jeg bliver saa utaalmodig, naar han er egenind og uregerlig. Han trænger til en mild, fast Haand, som aldrig ledes af Lumer, men styres af en bestandig Gudsfrugt. Aldrig burde han høre et heftigt Ord eller en skarp Tone; men jeg maa med Skam og Sorg tilstaa, at han hører begge Dele.

Sagen er, at jeg saa længe selv ikke har sølt mig saa rask og stærk, at jeg har kunnet være over for ham, som jeg skulde. Næst efter at være en god Sustru vilde jeg ønske, at jeg var en god Moder. Hvor er det uhyggende, altid at komme til kort, selv efter sin egen Maalestok. Hvorledes vil det da gaa en, naar man skal maales efter Herrens Rettesnor?

Moder lader til at være meget lykkelig over at have os, skønt hun har saa megen Ulykke af os. Hun opmuntrer alle mine Forsøg paa at styre mig selv og min lille Dreng, og hvad hun meddeler mig af sit eget Livs Erfaring er lige saa interessant og en hel Del mere lærerigt end en Bog.

— August. — Min kære Ernest har tilbragt en Uge hos os. Han er helt overrøkt, da der har været megen Sygdom i Væn. Og saa hans Fader har været alvorlig angreben. Han havde en Amme med til vor lille Pige for at gøre endnu et Forsøg paa at styrke hende.

Jeg bebrejdede ham, at han havde gjort dette uden at raadspørge mig, men han sagde, at Moder havde skrevet til ham, at jeg var helt opslidt og ikke i Stand til at passe Børnene.

Det var et haardt Slag. Jeg maa give Afstald paa den ene efter den anden af en Moders kæreste Pligter. Gud vil, at jeg intet skal være og intet kunne gøre; jeg skal blive en svøgelig, umyttig Staffel. Men naar jeg siger det til Ernest, svarer han, at jeg er alt for ham, og at Guds Værn er lige saa velbehagelig for Gud, naar de sidder stille med foldede Hænder, fordi han vil det saa, som naar de er ivrige i Arbejde.

Men netop dette at være i Arbejde, at være til Nytte, at være uindværlig for min Mand og mine Børn længes jeg efter. Det er meget svært for mig at blive sat til Side som et Stykke gammelt Bohave, der ikke længere er brugeligt. Nu ser jeg, at mit egentlige Maal ikke har været at tæfkes Gud, men at behage mig selv; thi jeg er urolig under hans tvingende Saand og finder mit Hængsel saare trangt.

Gerne vilde jeg lide enhver anden Trængsel, naar jeg blot kunde behøre Selvbed og Kræfter til at være noget for dem, jeg elsker. Jeg beder under bitre Taarer om Taalmodighed.

XVI.

— Oktober. — Nu er vi alle hjemme igen. Afsteden fra Moder var meget smertelig. Hvert Aar, hun lever nu, gør hende mere ensom og foreger min Kængsel efter at kunne give hende Ly under mit Tag. Men hvor meget har jeg ikke trods denne Befymring at glædes over!

Lille Ernest er Hjemmets Liv og Sjæl. Lyden af hans Fødder, naar han traver omkring i Huset, og af hans pludrende Stemme er Musik i mine Øren. Hans Hjerte er saa overstrømmende fuldt af Kærlighed og Glæde, at han bliver som en Soltraale for os alle. Den lille Pige kommer sig hver Dag og hører til disse milde, inderlige Smaafolk, som vilkaarlig vinder alles Kærlighed og Interesse. Aldrig har jeg set et saa engleagtigt Ansigt som hendes. Fader kan sidde og se paa hende i Timevis. 3 Dag sagde han:

„Min Datter Katharina, dette elstelige, lille Væsen passer ikke i denne syndefulde Verden.“

„Denne Verden trænger til at forskønnes af elstelige Væsener,“ svarede jeg, „og min lille Pige har aldrig været saa rask som nu.“

„Nyt ikke dit Hjerte alt for inderlig til hende,“ vedblev han, „jeg føler, at hun allerede er mig alt for færd.“

„Men Fader, hvis Gud kræver hende af os, er vi villig til at overgive hende til ham. Sandelig, vi elsker ham højere, end vi elsker vort Barn.“

Men endnu, medens jeg talte, var det, som om en skarp Braad borede sig gennemtrængende ind i min Sjæl, og jeg tryttede min søde, lille Datter saa fast i min Javn, som om jeg ikke altid skulde faa Lov at holde hende her. Maasse er det Indbildning, men jeg synes virkelig, det er, som om Staffels Fader holder lidt af mig. Siden jeg selv har været syg, har jeg den dybeste Medfølelse med ham, og han mærker sikkert, at han finder noget hos mig, som hverken Ernest eller Martha kunne bringe ham, fordi de ikke ved, hvad det er at være syg.

Hvor vilde jeg ønske, at han kunde se mere paa Kristus og paa, hvad han har gjort og vil gøre for os. Frelsens Vej ligger udbredt for mig, lyfende af hans Herlighed, som overtraaler den. Jeg ser mine Fald og mine Synder; men jeg ser ogsaa mig selv som bader i den sfinnende Glans, der udgaa umiddelbart fra Guds og Lammet's Trone. Det kunde synes, som om jeg burde ønskes for min Frelse, men jeg er ikke bange. Underfuldt og hemmelighedsfuldt er det i Sandhed! Medens Fader, saa meget ældre og saa meget bedre end jeg, famler i Mørke. Jeg har talt med Ernest om det. Han siger, at jeg til Dels kan takke min Opdragelse derfor, og at min Moder er langt forud for sin Alder. Men det kan ikke altsammen komme deraf. Først igennem a a r e l a n g Kamp og Væn har Gud givet mig denne Glæde.

— Den 24. November. — Ernest spurgte mig i Gaar, om jeg vidste, at Amelia og hendes Mand flytter hertil, og at Amelia er meget syg.

„Jeg vilde ønske, at du vilde gaa hen at se til hende, kære Kate,“ sagde han, „hun er fremmed her og trænger meget til Væner.“

Jeg blev meget ilde til Møde. Min gamle Kærlighed til hende var borte, og Tanken om at mødes med hendes Mand var mig ubehagelig.

„Er hun meget syg?“ spurgte jeg.

„Ja, hendes Helbred er fuldstændig nedbrudt. Jeg har lovet hende, at du skulde komme hen at se til hende.“

„Er du hendes Læge?“

„Ja, hendes Mand kom selv og hentede mig.“

„Jeg har ikke Lygt til at gaa derhen. Det er mig meget imod,“ sagde jeg.

„Ja, kære, det ved jeg. Men som jeg før sagde, hun trænger til en Ven.“

Nølende tog jeg mit Dværtøj paa og gik. Jeg fandt Amelia i et rigt, udbyret Hjem, men selv var hun uordentlig og forjænt i sit Ydre. Hun laa paa Sofaen i sit Soveværelse. Tre smaa Børn af et svøgeligt Udseende legede omkring hende, og deres Barnepike sad ved Sidsuet og hede.

Et skrællteligt Softeanfald gjorde det i nogle Tjeblikke umuligt for hende at tale. Tilfældt kom hun saa vidt til sig selv, at hun hilste mig ved at kaste sig om min Hals og briste i Graad.

„D, Katy,“ hulkede hun, „kunde du have kendt mig, hvis du havde mødt mig paa Gaden? Finder du mig ikke sørgelig forandret?“

(Fortfætt.)